Reisverslag ICHO 2015 Azerbeidzjan

Maandag 20 juli

Daar stonden we dan ’s morgensvroeg op de luchthaven van Zaventem. Na enkele weken van spanning, was het eindelijk zo ver. We maakten kennis met de Waalse teamleden en we stonden dan klaar om te vertrekken, maar ons vliegtuig was dat blijkbaar niet. Na wat vertraging konden we dan uiteindelijk vertrekken richting Praag. Daar namen we een ander vliegtuig naar Bakoe, de hoofdstad van Azerbeidzjan. Nadat alle papieren in orde waren en we het land in mochten, ontmoetten we onze gids die ons zou vergezellen gedurende de gehele reis. In de busreis die hierop volgde, kregen we al meteen een eerste beeld van Bakoe. Het was op het eerste zicht een moderne, verzorgde en mooie stad. Bij onze aankomst werden we meteen gescheiden van onze mentors en kregen we al enkele leuke aandenkens van deze reis (zie foto). Hierna hadden we nog avondeten, waarbij we kennismaakten met het Tsjechische team dat zonder dat we het wisten de hele tijd op hetzelfde vliegtuig had gezeten richting Bakoe. Het was dan al vrij laat en we gingen dan maar meteen richting onze kamers. De eerste, vermoeiende dag zat er op.

Dinsdag 21 juli

Op dag twee werden we allemaal gebracht naar het Heydar Aliyev center voor de openingsceremonie. Het gebouw op zich was erg imposant, net als de vele muzikale intermezzo’s van de openingsceremonie. We kregen echt wel het gevoel dat ze ons wilden overweldigen, imponeren, een beetje tonen wat ze kunnen en ik moet eerlijk toegeven het is hun wel goed gelukt. Bij deze openingsceremonie kregen we ook een heel duidelijk zicht op alle andere deelnemers. Na deze ceremonie was er nog wat eten voorzien en dan gingen we voor het eerst de stad gaan verkennen. Er was een kleine wandeling voorzien en een tour met enkele bussen door de stad. Bij deze tour kregen we ook uitleg over de zaken die we onderweg tegenkwamen en het gaf ons ook een goeie indruk over hoe Bakoe nu precies is. Na onze eerste verkenning door de hoofdstad keerden we terug naar het hotel voor ons avondeten en voor nog wat ontspanning.

Woensdag 22 juli

Woensdagochtend brachten we een bezoekje aan het oude stadsdeel van Bakoe. Het was wel opvallend hoe trots ze waren op één van hun oude gebouwen, namelijk de Maiden Tower. Het was één van hun nationale symbolen, maar eigenlijk vond ik hem niet zo bijzonder. Het oude stadsdeel heeft me niet echt overweldigd, de nieuwe delen daarentegen wel. We keerden dan maar terug naar het hotel voor onze lunch. In de namiddag kregen we nog eventjes uitleg over het praktische examen van de dag erop en over de veiligheid. Hoe we bepaalde zaken moesten gebruiken werd daar dan ook uitgelegd. Door deze uitleg kregen we ook al wat aanwijzingen over wat we zouden moeten doen in het praktisch examen en dat beviel me nu niet meteen. De rest van de namiddag en avond kregen we vrije tijd. Je kon kiezen ofwel ga je je ontspannen ofwel ga je nog wat studeren en wij hebben gekozen voor iets tussen de twee.

Donderdag 23 juli

Op donderdag hadden we onze eerste examen en het was meteen de moeite. We moesten vroeg opstaan en we vertrokken dan naar de universiteit. Daar kregen nog eerst een halfuur om alles eens te lezen en daarna mochten we effectief beginnen met het praktische examen. Het praktische examen was een vijf uur durende worsteling die bestond uit drie opdrachten. Bij de eerste kreeg ik geen vacuüm bij de vacuümdestillatie, dus deze proef was grandioos mislukt. De tweede opdracht, waarbij je enkele titraties moest uitvoeren, ging nog vrij goed. Aangezien ik heel veel tijd had verloren met de eerste vraag kon ik dan niet veel meer doen aan de derde en laatste vraag over kinetiek. Dus al bij al was het praktische examen een fiasco, maar na wat andere reacties gehoord te hebben, bleek ik ook wel niet de enige. Uiteindelijk keerden we dan terug naar ons hotel om te eten en we hadden dan nog wat tijd om ons te ontspannen, wat wel nodig was natuurlijk.

Vrijdag 24 juli

In de ochtend gingen we naar het Carpet Museum en het Museum of Modern Art. Het waren twee museums die me eigenlijk niet echt interesseerden. Het was wel leuk om bepaalde zaken eens te zien, maar kunst is niet echt aan mij besteed. In de namiddag hadden we dan weer vrije tijd en die hebben we dan ook gebruikt om nog bepaalde onderwerpen en vragen te overlopen die belangrijk waren voor het schriftelijke examen van zaterdag.

Zaterdag 25 juli

Zaterdag was een belangrijke dag, want die dag hadden we ons schriftelijke examen. We kregen opnieuw vijf uur de tijd voor het examen. Ik begon vol goede moed aan het examen en de eerste vragen gingen nog vrij aardig, maar dan kwamen er enkele vragen die voor mij

iets te hoog gegrepen waren en zeker de vragen rond organische chemie waren gewoonweg te moeilijk. Op voorhand had ik niets anders verwacht en dus ik was wel vrij tevreden over mijn examen. Vijf uur lang bezig zijn met een examen is veel en daarom was ik tevreden dat we dan ontspanning hadden na het examen. 's Avonds werden we dan gebracht naar een zaal waar er een banket was en daar werden we dan herenigd met onze mentors. Het was wel aangenaam om ook eens hun mening over de examens te horen.

Zondag 26 juli

De zondagochtend kregen we de kans om op een reuzenrad, genaamd Ferris Wheel, te zitten. Van daar uit hadden we een mooi uitzicht op de stad. Vervolgens kregen we de tijd om naar een souvenirwinkel te gaan. In de namiddag hadden we vrije tijd en konden we wat kaarten of naar het zwembad gaan.

Maandag 27 juli

De reis begon zijn einde te naderen en op maandag was het dan ook de laatste keer dat we iets effectief zijn gaan bezichtigen. In de ochtend zijn we dan geweest naar het nationale museum over de geschiedenis van Azerbeidzjan. Dit museum beviel me een stuk meer dan de vorige, maar het was toch vrij frustrerend dat je daar niet veel kon begrijpen van alles dat je tegenkwam omdat bijna alle teksten in het Russisch of Azerbeidzjaans waren. Na de middag kregen we dan nog een ontspannende activiteit. We mochten twee uur lang rondlopen in een arcadehal zonder dat we iets hoefden te betalen. Hierna gingen we met onze gids naar de stad en mochten we eens eten in een restaurant dat typisch eten van Azerbeidzjan serveerde. Het eten viel vrij goed mee, maar ik moet toch toegeven dat ik niet alles met de volle goesting opat.

Dinsdag 28 juli

Dinsdag was onze laatste dag in Bakoe en tevens ook de dag waarop de resultaten zouden worden bekendgemaakt. In de ochtend hadden we nog wat vrije tijd, maar ik voelde de zenuwen toch wel wat opkomen. Uiteindelijk was het dan zover en werden we weer gebracht naar het Heydar Aliyev center waar ook de openingsceremonie had plaatsgevonden. De slotceremonie had af en toe wat weg van die openingsceremonie. Die overweldigende intermezzo's kwamen er opnieuw in voor. Uiteindelijk begonnen ze dan met de prijsuitreiking. Men begon eerst met de eervolle vermeldingen en dan ging men over naar de bronzen medailles. Op de achtergrond werden telkens de vlaggen geprojecteerd van alle landen die iets wonnen in die bepaalde categorie en toen ze begonnen met de bronzen medailles merkten we op dat de Belgische vlag er tussen stond. Er was dus iemand van ons die een bronzen medaille had gewonnen. Ze begonnen dan met het overlopen van de winnaars van een bronzen medaille. Diegene met de beste score binnen deze groep werden eerst naar voren geroepen. Na lang wachten, heel lang wachten waren ze aanbeland bij de twee laatste personen en dan bleek plots dat die twee personen allebei uit België kwamen, wat we natuurlijk niet verwacht hadden. Die bronzen medaille was voor mij een grote verrassing, zeker omdat mijn praktisch examen niet echt ideaal was verlopen. Vervolgens hadden we dan nog een afscheidsbanket. Toen we dan terug aankwamen in het hotel, moesten we onze bagage nog maken en hadden we nog een hele korte nachtrust omdat we de dag erop heel vroeg uit de veren moesten.

Woensdag 29 juli

De woensdag was de laatste dag van onze reis. We stonden vroeg op en namen afscheid van alle mensen die we daar hadden ontmoet. We namen het vliegtuig richting Praag en na lang wachten konden vanuit daar het vliegtuig nemen naar Brussel. ’s Avonds kwamen we vermoeid aan op Zaventem. Het waren tien vermoeiende dagen geweest, maar het was vooral een bijzondere ervaring geweest.
Het land, Azerbeidzjan, op zich is een bijzonder land. Het is een mengeling van oosterse invloeden, mosliminvloeden en Westerse invloeden, waarin je af en toe nog een restant van het communisme kon herkennen. Ook is het land een mix van rijk en arm. Bakoe, de hoofdstad, is een parel waar er ongelooflijk veel geld in werd gestoken, maar buiten Bakoe heb je vaak nog erbarmelijke toestanden.
Ook het feit dat je zoveel verschillende mensen tegenkomt uit zoveel verschillende landen is bijzonder. Ze hebben elk hun eigen gebruiken, hun manier van handelen en dat is wel leuk om eens te ervaren.
Als laatste is de ervaring op het vlak van chemie ook wel bijzonder. Het was wel heel moeilijk, soms een klein beetje ontmoedigend zelfs, maar het was leerrijk en dat is misschien wel het belangrijkste.

Emile Vanderstraeten

